

BREDASCHÉ

COURANT.

Staat-, Letterkundig-

Nieuws-

Vrijdag den

en Wetenschappelijk.

Blad

15 April.

N E D E R L A N D E N.

BRUSSEL, den 12den April.

EEN WOORD OVER HET VOORSTEL VAN DEN BELGISCHEN
SENATEUR LEFEVRE MEURET.

Dezer dagen waren wij in de gelegenheid bij eene discussie tegenwoordig te zijn, waarvan het onderwerp was, de al of niet gegrondheid van het, door den heer Lefevre Meuret in de zitting van den belgischen senaat van den 3den dezes, gedaan voorstel, namelijk: « om een adres koning Leopold aan te bieden, om den koning van Holland verantwoordelijk te stellen voor al deschaden, die voor België zonden spruiten uit de weigering, om tot de 24 artikelen toe te treden. » Ofschoon nu dit voorstel in die openlijke zitting is afgewezen, schijnt hetzelfde vooraf werkelijk door eene commissie behandeld te zijn; er waren er zelfs die meenden onderdrukt te wezen, dat eene zoodanige vordering, van wettig het belgische gouvernement, door het orgaan eens deurwaarders van het koninkrijksche hoog-gerechts-hof, aan het onze zoude worden aangegede. Was dit vermoeden gegrond, dan zoude, in deze handeling, de verwaandheid een weinig ver gedreven zijn. Wij voor ons houden het er voor, dat, hoewel wij zeer weinig goeds en gepast van dien kant verwachten, de opgeblazene trots van onze voormalige zanddelijke broeders zoo verre niet zal gaan, dewijl onze regering, met het meeste recht, als de eerste die tot schikkingen heeft willen toestreden, vorderingen van schadevergoeding, zou hebben kunnen doen gelden. Wij hebben daartoe den Belgen slechts te herinneren aan het *protocool* van den 27sten januarij 1831 en aan het daarin voortgevlbeide *protocol* van den 18den februarij. De gevolmagtigden van onze, door de geheele wereld erkende regering van een aloud lid van het europeesch gezelschap, verklaarden daarin gemagtigd te zijn, om eene volledige en algeheele toestemming te geven, tot al de artikelen der *grondslagen*, bestemd, om de *schikking van België en Holland te vestigen*, welke *grondslagen* voort spruiten uit de *protocollen* der conferentie te Londen van den 20 en 27sten januarij 1831.

Dat deze grondslagen, door eene niet erkende en voor de omwenteling van Europa op de puinhoopen van oproet en geweld opgerigte regering, werden verworpen; dat later de gevolmagtigden der vijf hoven, de door hunne naanteekening plegtig bekrachtigde zinsnede uit het *protocol* van den 27sten Januarij 1831: « Daaronder is bepaald, dat de vijf hoven, die het over deze *grondslagen* volkomen eens zijn, dezelve onmiddellijk aan de daarbij belanghebbende partijen mededeelen, en zich verstaan zullen over de beste middelen, om dezelve te doen aannemen en ten uitvoer leggen, » met ter zijde stelling van alle recht en kiescheit jegens eene bevriendde en erkende mogendheid, als niet gesteld en bekrachtigd beschouwden — dit alles zeggen wij bevestigend niet in het minst, het recht van vordering dezer zijde.

Voor zoo verre, het ons bekend is, hebben zoodanige vorderingen bij onze regering niet ter sprake geweest, ook zoude dit niet we hinderpalen hebben kunnen voortbrengen, om tot eene eendragt en gewenschte schikking, te geraken, een bestijfde zin te meer; dat ook onze regering, alles heeft aangegend, om onze verhouding met de voornaamste en dierbaarste belangen der Hollandsche natie niet strijdig was, den weg van bevrediging te baren. Het voorstel van den heer Lefevre Meuret, zoo onvoorzigtig in eene openlijke vergadering genit, geeft aanleiding tot gewichtige overwegingen. Het doet reeds vooruit zien, hoe moeilijk het zal vallen, om tot eene, met alle onze belangen overeenkomstige, bevredigende schikking te geraken, vooral, zoo niet alle onsegtvondige vorderingen en de, alle grenzen van staatkundige verveelgheid te buiten gaande, eischen der Belgen, door kracht van wapenen worden onderdrukt, hetzij door die der mogendheden, hetzij doende onze. Wij herhalen het, wat wij reeds vroeger niet onduidelijk hebben laten kennen, geveven, juist dan, wanneer men het over die punten, welke beslissing in deze oogenblikken als de meest belangrijke worden beschouwd, eens zal zijn, zullen andere misschien nog moeilijker punten te voorschijn komen, die of de onderhandelingen, in het einde zullen

rekken, of wel dezelve verstoord zullen doen afbreken; en hoe ver zullen wij dan gevorderd zijn? Men, vertrouwd kunnen wij ons niet aan de gedachten van eenen naderenden vrede overgeven; de zaken zijn te ingewikkeld; de knoop is te veel verward, om dien zoo gemakkelijk te kunnen ontbinden. Men zal ons hierbij misschien wederom ten laste leggen, dat wij de toekomst te duister inzien; dat wij vrees willen verspreiden. Wij willen hierop alleen antwoorden, dat deze veronderstelling geene bijzondere achting jegens een natië verdient, die getoond heeft, niet alleen door geene geruchten, maar zelfs door het werkelijke kanonvuur niet beangstigd te worden; die bij het stijgen van den nood, ook hare krachten zag verdubbelen; hare geestdrift zag toenemen. Neen gewis, een volk dat zich een dert zeventien maanden onafgebroken ten oorlog uitrustte, en daarbij nooit gekende hulpsbronnen en strijdkrachten ontwikkelde, zal zich door tijdingen van het waarschijnlijk naderen des tijds, waarin het deszelfs gevormde middelen tot het gewenschte doel, zou moeten aanwenden, niet laten ter nederslaan. Een ieder, toch die weet wat oorlog is, welke deszelfs verschrikkelijke gevolgen zijn (waarover wij hier ter plaatse zoo een weinig kunnen oordeelen) bij de gedachten, dat wij mogelijk de eersten zonden zijn, die zich over de rampzalige gevolgen van den oorlog zouden kunnen beklagen, zal ook daaruit zeer gemakkelijk de gevolstrekking kunnen maken, dat wij er geen belang in kunnen vinden den oorlog in te roepen, of, door het verspreiden van niet gegronde geruchten van oorlog, onze stad- en gewestgenooten noodeloos te beangstigen, en misschien tot verhuizingen naar andere, minder gevaarlijke gewesten en verwijderingen aan te zetten. Een ieder, die dit aandachtig overweegt, zal ook, tot slotom zijner overdenkingen, de zekerheid verkrijgen, dat wij, meer nog, dan vele anderen, naar den vrede moeten wenschen, doch ook dat dit zelf persoonlijk belang moet zwijgen, zoodra er algemeene belangen in gemengd zijn. Dat wij onmogelijk van vrede en naderende schikkingen kunnen spreken, te midden eener plaats, waar wij dagelijks toebereidselen zien maken voor eene naderende hervatting der vijandelijkheden — Wanneer er officiële tijdingen bij de onderscheidene hoofdkwartieren van het leger aankomen, die te kennen geven, dat men zich bereid moet houden tegen eene vijandelijke aanval van den kant der Belgen — wanneer er overal verwacht in de stad wordt rond geropen, dat men zich in acht dagen tijd, voor drie maanden van levensmiddelen moet voorzien — wanneer men de voorraade-magazijnen in de stad Dordrecht met overhaasting niet ontledigen, om het aldaar opgelegde naar de vestingen en forten te vervoeren — en eindelijk, wanneer de van wederzijds opgewonden hartstogten, zelfs door een enkel misverstand, op het neigst kunnen losbreken! Neen, men houde het ons ten goede, dat wij in de nabijheid van het buskruid eene aangestoken lont zijnde, niet gerust ons hoofd kunnen nederleggen; wanneer de minste wind, een vonkje in het buskruid kan voeren, en dat ons niet ten kwade, wanneer wij althans onze bezittingen op het eerste verwijzen; want het dan ten goede uit, wie zal dan in den roes der vreugde den eersten steen op ons wapen? Wel zal dan onze overwinning en daarbij onze beoeligen kunnen wraken? Eene aangewakkerde en daarna te leu gestelde hoop geeft Eene lange bange verwachting; door vrolijke en opbeurende uitkomsten gevolgd, verhoogt het dan te smaken genoege.

Eerstdaags wordt te 's Hage verwacht Zijne Koninkl. Hoogheid prins Willem van Pruisen, die den 5den Berlijn heeft verlaten, om zich naar gemelde residentie te begeven.

— De brusselsche *Courier* zegt hoofdzakelijk het volgende over de in belgische kamer van vertegenwoordigers gedane mededeelingen en de jongste *protokollen* (zie ons vorig nummer).

» Naar het geheimzinnig voorkomen van de heeren de *liberals* en de *Nothomb* zou men gemenne hebben, dat de wonderbaarlijkste dingen stonden gepanbeerd te worden, hetwelk echter niets van. Men wilde ons alleen, zeggen dat wij op nieuw door

de diplomatie misleid waren. Door de genomen behoedzaamheid, tot voorkoming van deze waarheid, reeds sedert lang bekend, door onze vertegenwoordigers niet in helder daglicht gesteld werd, hebben onze staatsmannen doen geloven, dat zulke berichten eerst na een toetsing. Hunne correspondentie heeft hen overtuigd, dat men thans niet wettig een te groot vertrouwen op deze berichten kan stellen.

De heer de Meulenaere heeft de nota's, die aan den heer van de Wier geleverd zijn, medegedeeld; men zegt te zeer haastig. Maar waartoe kunnen zij thans dienen nu alles meer dan ooit tot het onzekere is terug gebracht. De plenipotentarissen van Oostenrijk, Pruisen en Nederland verklaren stellig, dat zij nog niet geautoriseerd zijn tot het uitwisselen der ratificatie. Wat wonder er, na deze daadzaak, van de door zekere dagbladen officieus aangekondigde depeches, betrekkelijk de aankomst der ratificatie van Pruisen en de korte verdraging, het verzuim van het Weener hof? Ons gouvernement moet erkennen, dat het voort de natie wel te betreuren is, dat het zich zoo gemakkelijk geleend heeft tot de voortdurende misleidingen der conferentie, van hare eerste zitting tot op dit oogenblik vergehouden.

Wij kunnen, eindigt de *Courrier*, het tijdstip der ontroeping niet voorbieden; en wanneer onze ministers geen anderen weg inslaan dan den tot nu gevolgden, weet de Menel waarheen zij ons leiden zullen. De plebisiet is een middel, dat men niet kan misbruiken, want het is niet der soevereiniteit waardig om te worden verlaten, dat het, zij zij nog onbetrouwbaarder dan de protocollen niet.

Het *Memorial*, waaraan de ministers niet vreemd gezegd worden te zijn, meent, dat het schouwspel door de Europeasche diplomatie, sedert den 15den januarij gegeven, de schouders moet doen ophalen. De *Courrier* zegt daarop, dat men veeleer de schouders moet ophalen over die bladen, die iederen morgen een nabijzind en verheffend einde der geschillen aankondigt en voor dwazen uitdrukkers hadden, daerleken (waaronder de *Courrier*) die het belgische gouvernement een krachtiger toon tegen de conferentie hadden willen laten voeren en een oorlogszuchtig heeding tegen Holland doen aanbrengen.

De *Emancipation* acht, dat, hoe weinig het schijnt, men toch met de vorige protocollen iets verder gekomen is, om reden voor eerst er een groot verschil bestaat tusschen dit nieuw diplomatisch stuk en het voortdurend stilzwijgen der plenipotentarissen van de drie Europese hoven, de gesteldheid der vijf mogendheden onderling was, ten anderen, door dit protocol duidelijker afgeteekend. Het protocol was blijkbaar op de vraag van Frankrijk en Engeland gesteld, de termen waren minzaam en bevredigend; intusschen bleek het vrij duidelijk uit, dat de twee mogendheden tegen over de drie andere stonden, en dat de mondelijke verklaringen van Frankrijk en Engeland zop gewest waren als die van de drie andere mogendheden. De vraag der derde eerste en het antwoord der drie laatste, waren als volgt:

tot de drie laatste, waren als volgt: veel, meent gemeld dagblad overigens, dat al zal hangen van den uitslag der hervormings-bill, waarvan de tweede lezing in het huis der lords op maandag den 8sten dezer bespand was.

BELGIE.
Den 11den April.

De zitting der afgevaardigden van gisteren heeft weinig belangrijks opgeleverd. Aan de orde was het budget voor de binnenlandse zaken, waaraan de heer Barthélemy zijn voornemen te kennen gaf van zijnerzij te willen spreken en al vast begon met de punten op te noemen, die hij daarbij wilde behandelen. De kamer besloot de zitting tot heden op te heffen.

Men verwacht, dat wij thans niet meer dan twee fransche hoofd-officieren in ons leger hebben. Men verzoekt ons, dat ons gouvernement bij het fransche pogingen aanvaardt, om een derde generaal dier natie, aan welken het opperbevel over ons leger zou toevertrouwd worden, in onze dienst te bekomen. (*Emancipation*.)

Men spreekt er van om in België een regiment, alleen uit Polen, samengesteld, op te rigten.

Het *Memorial* zegt, dat de post van burgerlijken gouverneur te Luik aan den heer de Brouckere was aangeboden en door hem geweigerd geworden. Welke betrekking de heer Tieleman zou gegeven worden, zegt gemeld blad niet.

Het gouvernement heeft bevel gegeven de miliciens van de liggende van de Maas tegen den 13den dezer naar de han aangewezen kampen te verspreiden.

De *Belge* vermeldt, dat de generaal don Juan van Halem sedert eenige dagen ernstig ziek is.

Den 7den is van Antwerpen het batalion Doornikache burgerwachten vertrokken, om op de grenzen te Oost- en West-Male te Brecht te gaan post vatten.

FRANKRIJK.
Den 9den April.

De kamer der afgevaardigden is gisteren Zondag, hoezeer buiten-gemeen, niet te vergeefsch vergaderd geweest. Behalven onderschei-

dene rapporten, zijn niet minder dan zeven ontwerpen van wet in den zitting aangenomen. Dezelve zijn inderdaad alle van plaatselijk belang, doch daar men ook de vorige dagen, zelfs bij de behandeling van het vroeger zoo zeer betwistte budget, met dezelfde spoed de werk gedaan, en hetgeen nog meer opmerk-ling verdient, de door de kamer der pairs gewijzigde ontwerpen, eenstemmig zonder discussie, goedkeurt, zoo is men buiten de ver-wachting reeds op het denkbeeld gevallen, dat de vrees voor de onbegrijpelijkheid zwaarheden doet overstappen. Een der liberalen is van oordeel, dat men de wetten in deze omstandigheden aangenomen, onder eenen afzonderlijken titel in het bulletin moest plaatsen, en aan dezelve ook slechts tot zoo lang gevolg geven, tot het gevaar der ziekte voorbij is en men dus met beradenheid de-zelve op nieuw kan onderzoeken.

Heden heeft de kamer van gedeputeerden de benaamslaging be-gonnen over het ontwerp van wet, betrekkelijk het verblijf van vreemdelingen. Daar dit vooral de uitgewezen Polen aangaat, heeft de oppositie deze gelegenheid waargenomen, om de ministers rekenschap te vragen van hunne pogingen om de nationaliteit van het koninkrijk Polen te handhaven. De *Journal des Débats*, *La-martine* en *Odéon* hebben heden een afzonderlijk artikel uitge-gave, omtrent de gezondheid van den heer Casimir Perier. Of-schoon dit bericht vrij gunstig luidt, is men echter over het algemeen beducht, dat de president van den raad, zoo al niet het ministerie zal moeten verlaten, dan voorzeker zich voor eenen geruimen tijd aan al de werkzaamheden dezer gewichtige betrekking zal moeten onttrekken. Daar nu de buiten- en binnenlandsche aangelegenheden nog immer het bestuur eener vaste hand behoeven, zoo worden er eensdeels reeds allerlei gissingen gemaakt, omtrent de vraag, aan wien de leiding van dat bestuur zou worden toevertrouwd; ten anderen is men zeer ongerust, dat de geringste afwijking van den eenmaal gekozen weg tot nieuwe moeilijkheden aanleiding zoude geven.

De cholera-ziekten nemen dagelijks in menigte toe, het bulletin heden merger publiek gemaakt, vermeldt 826 nieuwe lijders en 295 sterfgevallen; doch de *Moniteur* voegt daarbij, dat men niet in staat is om voor de juistheid dezer getallen in te staan, en inderdaad, wanneer de ziekte zoo voort gaat, zal het niet moge-lijk zijn behoort te aantekening daarvan te houden. De openbare gasthuizen zijn geheel vol, en men is gedurig werkzaam om nieu-we lokalen daartoe in te rigten. Het palais-royal zou zelfs daar-toe in aanmerking komen. Men zegt dat het Spaansch gouverne-ment een gezondheids-cordon langs de grenzen zal trekken.

De heurs was heden onrustig; de fransche en buitenlandsche fondsen hebben eene aanmerkelijke daling ondergaan, veroorzaakt door de vrees, dat de bondstaten van de hervormings-bill af zouden treden. De tijdingen uit Londen over de hervormings-bill brachten er toe toe de fondsen te dalen. De renten van Londen zijn als volgt: de 5 pCt. 95,25 kont., 95,25 op tijd; de 3 pCt. 68,25 kont. en op tijd; Nap. renten 79,30; Sp. perp. 55 en 5 achtste; Rom. leening 78 en 3 achtste; Belgische 76 1/2.

D U I T S C H L A N D.
FRANKFORT, den 7den April.

Terwijl het besluit der bondsvergadering, waarbij de uitgave der drie dagbladen, de *Deutsche Tribune*, de *Westbote* en de *Flugelen des Tijds*, verboden werd, achtervolgens door meest al de bondstaten is erkend geworden en afgekondigd, vermenigvul-digen zich de pogingen der zogenaamde vrijheidsvrienden om het-zelve als onwettig te doen beschouwen, en door staatkundige ver-eenigingen de drukpers zoo veel mogelijk van alle beperking te bevrijden. Met dit aanzigt werd nog voor weinige dagen, in het Badensche eene zamenkomst van meer dan tweehonderd personen, meestal geleitenden tot de genoemde vrijheidsvrienden behorende, en uit alle omliggende staten bijeen verzameld, gehouden. Met uitzondering van een algemeen besluit, hetwelk trouwens reeds vroeger door elk der leden der vergadering in 't bijzonder werd aan-gehangen, om zich op alle wijzen voor de vrijheid van de drukpers in de bres te stellen, heeft men aldaar niet veel meer dan gewone redeneringen en de lofuitingen, welke men in die partij gewoon is elkander toe te zwaaien, vernomen. Intusschen werden met hetzelfde doel de plaatselijke regeringen met verzoeken overladen, welke de willekeurige handelwijze, zoo men die noemt, der bonds-vergadering wraken, en het bestuur aanstellen om de onafhanke-lijkheid der verschillende bondstaten te handhaven. Ook in deze stad werd voor eenige dagen een adres aan den senaat aan-geboden.

— Berigten uit Rome van den 29sten Maart gedagteekend, bren-gen het belangrijke nieuws mede, dat het paaselijk bestuur, na langdurig onafhandelend, eindelijk in de voortdurende beset-ting van Ancona heeft toegestemd. Deze toestemming echter is niet geheel onvoorwaardelijk, maar heeft men, intusschen, onder meer andere bepalingen, daarbij bedongen, dat de krijgsmagt, welke thans Ancona bezet houdt, in geen geval zoude worden ver-

meerderd en dat dezelfde ook het pausselijk gebied geheel zoude ontruimen, van het oogenblik, waarop de hulp van vreedende krijghebbers voor de inwendige rust ontbeerd zoude kunnen worden. De Fransche gezant heeft, zoo het schijnt, in zijne instructien geene voldoende aanleiding gevonden, om deze voorwaarden dadelijk goed te keuren, maar vooraf eenen courier naar zijn hof gezonden; men meende echter dat het Fransche ministerie geene zwaarigheid zoude maken, om die goedkeuring te verleenen, maar integendeel de gelegenheid zoude aangrijpen, om zich uit den moeilijken toestand, waarin het zich ten aanzien van de Italiaansche zaken geplaatst heeft, te redden.

De berichten uit Ancona getuigen nog immer van den nadeeligen invloed, welke de tegenwoordigheid der fransche krijgsmacht aldaar uitoefent. Uit alle deelen van Italië hebben zich omtrent 400 ontvreemden in die stad verzameld, en trachten deze, onder bescherming der driekleurige vlag, de uitvoering hunner rustverstorende plannen voor te bereiden. Daarenboven veroorzaakte de spanning der gemoederen een aantal buitensporigheden, welke vroeger immers in dit gedeelte van Italië slechts zeldzaam voorkwamen. Onderscheidene personen, de wettige orde van zaken toegedaan, en onder deze een pausselijk officier, waren als het slagtoffer van sluipmoord gevallen, en de plaatselijke politie gevoelde zich zoo weinig in staat, om deze wanorden te beteugelen, dat dezelfde de stad had verlaten.

Onder de verdrachtsels welke door de fransche dagbladen zijn uitgestrooid, behooren de berichten omtrent onrustige bewegingen die in eenige provincien van het koninkrijk Napels, inzonderheid in Abruzzo, zouden zijn ontstaan, en welke volgens dezelfde berichten tot een vermeerdering van krijgsmacht, bepaaldelijk tot het aanwerven van eenige zwitsersche regimenten, aanleiding konden geven. De napelsche dagbladen, ten deze overeenstemmende met geheel onpartijdige en bijzondere brieven, spreken dit ten stelligste tegen.

ENGELAND.

Londen, den 8den April.

Tot heden toe kan men bij graaf Grey het voornemen niet vermoeden om of voor de tweede of zelfs voor de derde lezing van de hervormingswet nieuwe pacts te beoogen. Dat hem hietoe vrije hand door den Koning gegeven is, wordt men voor uitgemaakt en door den Koning zelf erkend; maar het is denkelijk, dat hij hiervan alleen gebruik maken zal om de oppositie-partij over te halen vrijwillig tot de derde lezing te stemmen, liever dan een nieuwe benoeming tot stand te zien komen.

— De vermeerdering der inkomsten van het laatste vierendeel jaars, vergeleken met dat van verleden jaar, is voornamelijk aan de vermeerderde opbrengst der accijnsen en aan het betalen van achterstallige belastingen toe te schrijven.

— Het aantal der tot gisteren aangegeven cholera-zieken bedraagt 23 en dat der gestorvenen 10. Het totaal der aangevallen personen is 2181, waarvan er 1138 overleden zijn.

— Met het brievenmaal van Malthe heeft men berichten uit Griekenland tot den 8 Maart. De brieven van Corfu melden, dat de burger-oorlog er steeds smeltend is en van tijd tot tijd uitblaakt. De Russelieten weigeren in onderwerping aan het gouvernement van Griekenland te komen en naar eenige voorstellen te luisteren, zoo lang *Augustin Capodistrias*, *Andreas Metaxa* en *Rhodos* het land niet verlaten. Zij hebben de wapens opgevat en *Coletti*, hun aanvoerder, heeft zich aan het hoofd van 2000 misoegden meester van het kasteel van Lepanto gemaakt en het kasteel van Morea bedreigd. De engelsche consul te Patras heeft gemeend, de britsche onderdanen te moeten waarschuwen van zich gereed te houden, om met hunne eigendommen sloop te gaan, daar men den aanval der Russelieten te Patras wachten kon. Zijner Majesteits brief *Pelissier* lag aan de hand van *Frederik Adam*, de lord opper-commissaris der Ionische Eilanden, werd wederom te Corfu verwacht.

PHYSIOLOGRAFIE VAN ANCONA.

(Vervolg en slot.)

Ancona zoude gelukkig geweest zijn, indien derzelver inwoners even krijgshaftig geweest waren, als zij handelgeest bezaten. Zich niet sterk genoeg achtende om zich-zelfen tegen de kapers te verdedigen, stelden de Anconezen zich onder de bescherming der Pausen. Deze bouwden de citadel, voorgevende dat zulks ter verdediging der stad was, maar eigenlijk was het kasteel het dwangmiddel ter onderwerping. De Anconezen werden Pauselijke onderdanen; achter moet men erkennen, dat hun meerdere vrijheid geschonken werd dan de overige Kerkelijke Staten genoten. Men hinderde althans hunnen handel niet. Joden, Grieken, Protestanten konden zich in deze havenplaats vestigen, welke in 1732, vrijhaven verklaard werd. Van dat tijdstip af waren de zee-ondernemingen der Anconezen door niets belemmerd. Wat vooral de Pauselijke regering tot een strek in de hand van het lazaret door *Panaitelli* gesticht.

De 18^e eeuw eindigde niet, zonder ook voor Ancona noodlottig te wezen. In 1799 hadden de Franschen een romainsche republiek ontworpen, maar de Romeinen ontbraken. In het koninkrijk Napels met ongelukkigen uitslag krijg voerende, werden zij, in volen terugtocht, door de insurgenten onophoudelijk gekweld, toen een Russische en een Turksche vloet, vereenigd, na zich van de Ionische Eilanden meester te hebben gemaakt, voor Ancona ten anker kwamen en van den Franschen generaal *Monnier* de overgave eischten. De dappere generaal gaf daarop geen ander antwoord, dan door met ijver aan de versterking der stad te laten arbeiden, waaraan werkelijk behoefte was. Spoedig daarop kwamen de Oostenrijkers, ondersteund door de opstandelingen en door de onheilen des Franschen legers aangemoedigd, de stad van de landzijde berennen. Elke opschik bleef zonder gevolg; de generaal *Monnier* antwoordde op elke aanvraag des vijands, dat hij zich tot het uiterste verdedigen zoude.

Intusschen had Ancona de aanvallen van Russen, Turken, Oostenrijkers, Albanezen en Italiaansche insurgenten te weerstaan. Deze laatste waren wellicht het meest tegen de Franschen verbittert. Het beleg duurde van de maand Mei 1799 tot aan het midden van November deszelfden jaar. Er waren geene levensmiddelen meer in de stad, de stellingen op de hoogten waren door den vijand genomen; er bestond eene groote schaarsheid aan krijgsvorraad; er waren bressen in de werken. De Oostenrijksche generaal *Foelich* bezwoer *Monnier*, in naam der menscheelijkenheid, een anteloozen weerstand te staken. *Monnier* zoude zich echter nog hebben blijven verdedigen, indien de krijgsvraad, welke hij vergaderde, niet eenstemmig goedgekeurd had, dat een verdediging deel loos was. De Fransche bezetting van Ancona eene overvloedige capitulatie en kon naar Frankrijk terugkeeren. Zij hadden daarbij de hoogachting zelfs hunner vijanden verworven.

De Oostenrijkers werden, bij het bezetten van Ancona dermate verstoord op de Russen, die, ofschoon niets meer verricht hebbende dan de blokkering, hun vaandel het eerst op de wallen der stad plaatten, dat zij dat vaandel uittrokken en er hun dubbele oostenrijksche arend voor in de plaats stelden.

Men meent, dat deze beleediging zijner vlag, *Paul I* aanleiding gaf zich van de coalitie af te scheuren en zich meer aan Frankrijk te sluiten.

Twee jaren na het verlies van Ancona deden de Franschen er andermaal derzelver intrede; maar na het sluiten van den vrede, gaf *Buonaparte* deze stad aan den Paus terug. Later herstam hij haar met al de bezittingen van den heiligen stoel en maakte Ancona tot hoofdplaats van het departement van Matauro. Vervolgens kwamen de Oostenrijkers, zo in 1814 aan den Paus terug gaven, die Ancona even als het te voren was, hoofdplaats eener delegatie en zetel van een bisdom maakte. Nog eens, in 1831, rukten de Oostenrijkers ter Pauselijke ondersteuning aan, en in 1832 zijn er de franschen teruggetogen om — de tijd zal het leeren.

Ancona is geene schoone stad; maar bezit eenige merkwaardige gebouwen, waaronder het lazaret, het verdedigings- en het stadsmuseum genoemd te worden. De voornaamste straten breiden zich tot aan de zee uit; het havenhoofd, ongeveer 100 vooten breed is de gewone avond wandelplaats der Anconezen. Het eenige wat in Ancona vervaardigd wordt is wasch, welke buitengewoon wit is. Het land levert zijde, graan en hennip op; ook wordt er veel zeep, aluin en linnens uitgevoerd. Ongeveer 1200 schepen komen er jaarlijks de haven binnen, waar men de vlaggen van schier alle Europese zeemogendheden aantreft. Tot vermeerdering van den bloei der stad zoude men er eenige kanalen en wegen meer, en eenige revolutien minder moeten kunnen.

LETTERKUNDIG BERICHT.

WILLEM DE DERDE, Koning van Engeland, Treurspel. Te Amsterdam, bij M. WESSELIUS, in 1832. 64 bladz. in 18. G. de prijs is 70/10.

De *Weslianus* heeft in het verzinnen van zijn naam gemerkt, dat hij geene goede versheid bezit om aan de gunstige opname van zijn voorbengel ten minste nog te kunnen twijfelen. Wij bejammern het echter, dat deze goede hoedanigheid zich niet wat verder heeft uitgebreid, namelijk zoo verre, om hem te overtuigen dat het beter geweest ware, het geheele ding ongedrukt te laten.

Wij zullen onze lezers met geene verdere ontleding van dit treurig spel verhooren. Als een proefje van versbouw en moraal daarin vervat, moge het volgende dienen, den graaf *Churchil* (*Marlborough*) in den mond gelegd:

't Was met een diepe smart, dat ik den Vorst verliet,
Aan wien 'k door eed en trouw en welhaan was verbonden;
Dan, zoo ik hierdoor heb een duren pligt geschonden,
'k Schond dien (de hemel zij getuige van mijn woord!)
Om 't Vaderland, aan 't welk mijn dienst nog meer behoort,
Dan aan mijn Koning, te verlossen van de ellenden,
enz., enz., enz.

Vaarkijk! een zeer liberale theorie!
Het spijt ons den dichter de verzekering niet te kunnen geven, dat zijn treurspel onder de goede doordringers, van *Weslianus* niet eene plaats verdient, evenmin als wij hem laten wijzen met het denkbeeld, dat dit treurspel tot de vorming van een nationaal Tooneel in ons midden zal hebben bijgedragen.

